

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: P. B., narozený X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Hanou Havelkovou,
advokátkou se sídlem Jaltská 989/7, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. KK/2577/DS/21-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního a živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydané dne 25. 6. 2021, č.j. MUSO/58857/2020/OPŽÚ/SISI-32, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) porušením právní povinnosti stanovené v § 5 odst. 1

písm. f) téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením právní povinnosti stanovené v § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 25-000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že z tvrzení svědka P. jest patrné, že bylo učiněno více pokusů o provedení dechové zkoušky. Celkově dle tvrzení svědka P. mohla být dechová zkouška provedena až čtyřikrát, přičemž z blíže neujasněného důvodu následné dechové zkoušky nebyly úspěšné. Nelze dávat k tíži obviněného, že následné (až 3 pokusy) nebyly úspěšné. Podle žalobce je rozpor ve výpovědi policisty D., který uvedl, že vyzvali řidiče, aby opětovně se podrobil dechové zkoušce na alkohol, což odmítl s tím, že už nám dýchnul. Na dotazy správního orgánu následně svědek D. potvrdil, že se žalobce podrobil jedné dechové zkoušce a poté odmítl. Tedy jeden svědek uvádí, že celkem proběhly až 4 dechové zkoušky, respektive pokusy, a další svědek uvádí, že po první úspěšné dechové zkoušce již žádné dechové zkoušky neproběhly. Dále svědek MUDr. F. uvedl, že dokončil lékařské vyšetření a obviněný byl spolupracující. Obdobně uváděl i svědek P., který sdělil, že byl přítomen vyšetření, kdy lékař prováděl kontrolu stavu obviněného, která spočívala v kontrole očí, motoriky, chůze a plynulosti řeči. Lékařské vyšetření bylo tudíž provedeno. Svědek D. tvrdí oproti ostatním dvěma svědkům, že obviněný jakékoliv vyšetření a to včetně např. zorníček motoriky, které údajně mělo proběhnout, odmítl, když opět těmito dalším rozporů se správní orgán nezabýval. Svědci D. a F. uvádějí, že obviněný sděluje ve zdravotnickém zařízení, že na toaletu nepotřebuje za účelem odběru biologického materiálu, přitom svědek MUDr. F. uvádí, že odběr moči není součástí vyšetření, a je tedy otázkou proč by obviněný tuto informaci měl uvádět, když lékařem k odběru moči vyzván vůbec na místě nebyl. Svědek P. uvádí, že ke vstupu do ordinace vyzval obviněného lékaře, svědek D. uvádí, že to byla naopak sestra. Podle žalobce správní orgán tak nemůže tvrdit, že obviněný odmítl další dechové zkoušky, když sám připouští, že po první dechové zkoušce proběhla i další, druhá dechová zkouška. Dále svědek D. zcela opomíjí, že před odvozem obviněného do zdravotnického zařízení byli s tímto na policejní služebně. Správním orgánem je tvrzeno, že zdravotní sestra musela být oblečena v zaměstnaneckém oděvu, avšak sám svědek MUDr. F. připouští, že se na pracovišti mohla vyskytovat zdravotní sestra v civilním oděvu. Protokol o lékařském a toxikologickém vyšetření je neúplný, když část B správně vypsána být měla, avšak není. Svědek MUDr. F. připustil pochybení, když konstatoval, že tato část vypsána být měla, ale možná zaviněním spěchu pochybil. Ve zprávě ze dne 17.7.2019 je uvedeno, že obviněnému byla naměřena hodnota 1,4 promile alkoholu v krvi. MUDr. F. konstatoval, že se tak pravděpodobně mohlo stát z důvodu, kdy zprávu vypracovával až s delším časovým odstupem. Dva stěžejní listinné důkazy ve věci mají buď neúplné nebo chybné údaje a je tak otázka jejich validity. V rozhodnutí je konstatováno, že uvedený rozpor nemá vliv na skutečnost, že se obviněný na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce s pozitivním výsledkem, další měření nebylo prokazatelné provedeno a z tohoto důvodu byl obviněný vyzván k provedení odborného lékařského vyšetření, které na výzvu příslušné osoby k jejímu provedení odmítl. Sám správní orgán připouští, byť chybně, že byla měření provedena nejméně dvě (viz výše). Čili není možné konstatovat, že další měření provedeno nebylo. Další měření provedeno bylo, avšak neúspěšně. K těmto rozporům, jež byly namítány již v odvolacím řízení obviněným, se v podstatě odvolací správní orgán nevyjádřil. Pouze konstatoval, že policisté neměli zájem na celé věci jakkoli blíže participovat a považuje tedy zjištění správního orgánu za dostatečné a bez dalších pochybností. Dle názoru obviněného nebyly skutečnosti zjištěny dostatečně. Podle žalobce také správní orgán aplikoval

neplatný právní předpis, zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, když předpis byl zrušen k 31.5.2017, a to i při aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na napadené rozhodnutí.
4. V replice žalobce uvedl, že když se žalobce řádně seznámil s kompletním spisovým materiálem, jakékoliv doplňování spisového materiálu týkající se merita věci či samotného rozhodnutí správního orgánu je nepřipustné a zakládá porušení jeho procesních práv.
5. O věci samé soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s., neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
6. Žalobu soud neshledal důvodnou.
7. S odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného, které se zabývalo shodnými námitkami, jaké jsou obsaženy v žalobě, se soud ztotožnil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl následující: „Důkazy, které správní orgán I. stupně má k dispozici, jsou důkazy věrohodnými a dostatečnými k prokázání viny odvolatele. Jeho přestupkové jednání je patrné již z úředního záznamu Policie ČR a zejména pak z výpovědi svědků, tj. zasahujících policistů a vyšetřujícího lékaře. Z uvedených dokumentů je nezpochybnitelné, že se odvolatel odmítl podrobit odběru biologického materiálu. Odvolatel si měl být vědom toho, jaké to pro něj bude mít následky, když mu v dechu byla naměřena hodnota alkoholu 1,26 promile a na základě této hodnoty se rozhodl po převozu do nemocnice v Sokolově, nepodrobit se odběru biologického materiálu. Odvolatel při ústním jednání konaném dne 9. 12. 2020 na otázku správního orgánu, zda požil alkoholický nápoj před jízdou nebo v průběhu jízdy před silniční kontrolou, odpověděl, že nepožil a na dotaz, jak se cítil před jízdou, odpověděl, že se cítil normálně a žádné problémy neměl. Jen pro dokreslení situace, již při silniční kontrole zasahující policisté cítili z odvolatele alkohol, proto přistoupili k dechové zkoušce. Taktéž při převozu odvolatele k lékařskému vyšetření do nemocnice v Sokolově seděl z bezpečnostních důvodů jeden z policistů vedle něj, a rovněž z něj cítil alkohol. Naměřená hodnota alkoholu v dechu přístrojem Drager (1,26 promile), a hodnota, kterou zaznamenal vyšetřující lékař do protokolu (1,4 promile) nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Skutková podstata přestupků, kterých se odvolatel dopustil, byla naplněna, neboť pan B. se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu a neměl u sebe řidičský průkaz.“ S tímto zhodnocením případu žalobce ze strany žalovaného se soud plně ztotožňuje a stejně jako správní orgány má soud za to, že žalobci byla jednoznačně a bez důvodných pochybností dokázána vina za přestupek spočívající v odmítnutí odběru biologického materiálu při lékařském vyšetření. Žalobce toto výslovně odmítl, což dokazuje jak písemný záznam o lékařském vyšetření, tak i shodné výpovědi svědků policistů a lékaře. Toto jsou zároveň podstatné skutečnosti, na základě kterých byla naplněna skutková podstata přestupku a na těchto skutečnostech se nezávislí svědkové shodli a odpovídají i písemným podkladům ve spise. Nejsou v těchto zásadních okolnostech žádné rozpory, které by mohly závěr o vině žalobce zpochybnit.
8. Naopak v žalobě tvrzené rozpory se týkají pouze některých dalších, pro naplnění skutkové podstaty nerozhodných skutečností. Soud zastává názor stejný jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, že tyto drobné odlišnosti ve výpovědích nezávislých svědků (např. o tom, jak a kolikrát probíhaly další pokusy o dechovou zkoušku po prvním pozitivním výsledku

apod.) nejsou s to znevěrohodnit jejich výpovědi natolik, že by byly zpochybněny i ohledně výše uvedených skutečností, které pro závěr o spáchání přestupku byly rozhodující. Totéž platí o drobných nesrovnalostech v písemnostech, které lékař při své výpovědi dostatečně odůvodnil např. odstupem času (např. údaj o 1,44 promile alkoholu v lékařské zprávě, nebo chybějící část vyplněného tiskopisu – odůvodněno spěchem)

9. Dle názoru soudu je správný a dostatečně odůvodněný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „marginálie, kterými se snaží odvolatel obvinít zasahující policisty z nepřesností, jakož i vyšetřujícího lékaře, nemůže odvolací správní orgán přijmout. Údajnou neshodu svědeckých výpovědí zasahujících policistů odvolací správní orgán neakceptuje a odkazuje se na výpověď vyšetřujícího lékaře. V daném případě se jednalo o běžnou silniční kontrolu, nebylo ničím prokázáno, že na výsledku přestupkového řízení by měli policisté jakýkoliv zájem. Též nevyplynulo, že by policisté jednali šikanózním způsobem nebo že by projevovali při kontrole přehnanou horlivost. Lékařské vyšetření v nemocnici v Sokolově zaznamenané v protokolu o lékařském vyšetření prokazuje, že odvolatel odmítl odběr biologického materiálu. Tento důkaz, tedy zejména svědecká výpověď vyšetřujícího lékaře, považuje odvolací správní orgán za zásadní.“
10. Soud se tak plně ztotožnil se závěrem žalovaného o věrohodnosti výpovědí nezávislých svědků na základě také okolnosti, že nebylo zjištěno, že by policisté měli zájem na věci.
11. Rovněž s námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně nesprávně aplikoval neplatný právní předpis, se žalovaný dle názoru soudu vypořádal správně, když v napadeném rozhodnutí uvedl: „V odůvodnění napadeného rozhodnutí, na straně 13, v souvislosti s citací ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přičemž citovaný zákon byl ke dni 31. 5. 2017 zrušen a s účinností od téhož data platí zákon č. 65/2017 Sb., ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů. Dle odvolacího správního orgánu se nejedná o procesní pochybení, ale o chybu, které si je ostatně vědom i správní orgán I. stupně, když na to poukazuje ve svém dokumentu, kterým předal spisovou dokumentaci odvolacímu správnímu orgánu. V souvislosti s touto námitkou odvolací správní orgán nejprve porovnal pojmy uvedené v § 2 obou zmiňovaných zákonů, kde orientační vyšetření dechovou zkouškou a odborné lékařské vyšetření je téměř shodně definováno. Dále odvolací správní orgán porovnal dikci ustanovení § 16 „Vyšetření alkoholu nebo jiné návykové látky“ zákona č. 379/2005 Sb. zrušeného ke dni 31. 5. 2017, s dikcí zákona č. 65/2017 Sb. platného od 31. 5. 2017, kde v hlavě V „Vyšetření přítomnosti alkoholu a jiných návykových látek“, zejména v § 20 a § 21, kde je deklarováno orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření a výzva k orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření, z čehož lze dovodit, že se jedná o téměř významově shodné znění paragrafu jen zakomponovaného do v současné době platného zákona řešící vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiných návykových látek. Odvolací správní orgán toto pochybení napravuje tím, že odkazuje na platný zákon č. 65/2017 Sb., kdy je toho názoru, že toto nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí.“
12. Námitka obsažená v replice o možném doplňování spisu po skončení dokazování bez seznámení žalobce s novým obsahem byla uplatněna opožděně a soud se jí v souladu se zásadou koncentrace řízení nezabýval.
13. Soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným.

14. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. září 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně